

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

[Improbitas, Improbus]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

14. Gal. 5. 12. Sic imprecantur mala Noe, Gen. 9. v. 24. 25. Sacerdotes, Num. 5. v. 20. 21. 22. Moyses, 16. 15. Angelus, Iud. 5. 23. Debora & Barac, v. 3. Samfon, 16. 38. Dauid, 1. Sam. 24. 4. 12. 13. Ieremias, Ierem. 10. v. 11. 21. 17. & v. 18. v. 18. v. 19. 20. 21. & 50. v. 20. 45. Christus etiam imprecatur mala Iudae proditori & synagoga Iudaicae, Psalm. 107. v. 6. 7. 8. 9. 10. 11. & c. Paulus, Gal. 5. 12. 2. Tim. 4. v. 14. 15. Petrus, Act. 8. 20. Angelus, Apoc. 8. 6. Quinctiam sibi ipsi imprecati sunt mal Prophe-
tae, & nonnulli alii, sed cum conditione Exempla: Moyses, Exod. 32. 31. 32. Num. 11. v. 15. 14. 15. Elias, 1. Reg. 19. 4. Daniel, 1. Paral. 21. 17. Psalm. 7. v. 4. 5. 6. Iob, Iob. 6. v. 8. 9. 10. Ieremias, Ierem. 20. v. 14. 15. 16. 17. 18. Ionas, Iam. 4. v. 9. Tobias senior, Tob. 3. v. 6. Paul. Rom. 9. 3. Imprecatio- nes piis vitandae, 2. Tim. 4. v. 14.

esse detrimento: Quicumq; vero laborum mali socius dum autem plus aliis vehementer impudenter quibus probas duces praestant, Xenoph. lib. 2. Cyropedia. Impropria & inexcusabilis res est improbitas, Menand. lib. 3. Commen. lib. 3.

Timenda res est improbitas, ac suomet testimonium & arguente conscientia nihil boni expectat, idem ibid. Improbiorum vitam breuem fore dicimus, Protagora- tem secuti, qui viros sanguinarios & dolosos ad deum suorum peruenturos esse negat, idem ibid. lib. 3.

Improbi homines nec in prospera quidem, nec in ad- versa fortuna suos immutare mores sat possunt: quos tametsi quid patiuntur oculere solent, & c. P. Prop. de behet.

Improbitas. Improbis.

¶ DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Improbitas, Scelus, impietas, malitia, peruersitas, prauiditas. Graec. *μωχευα, φαρδονος*. Hebr. *Hemel*. Improbitas, iniustitia: *Hauah- bouel*, improbus, iniustus, a verbo *Hauil*, perditio egit, improbe fecit, vide *Psalm. 71. 4. Iob. 16. 11. & 18. 21. Esa. 26. 10*. Praeterea improbitas alia voce designatur, nempe *Kohid*, id est, leuitas: *Ierem. 3. 9.* & verbo *Katal*, Leuis fit: Nihil enim solidum & firmum in improbitate. *3. Reschabb & Kishabb*, improbitas, & *Raschabb*, improbus, a verbo *Hireschabb*, improbe fecit, in 3. conjugatione. Passim dam- nantur improbi, vide supra tit. Impii.

¶ PHILOSOPHICAE ET HISTORICAE SENTENTIAE.

Improbis eos perdit ad quoscunq; a cesserit, illarumq; facultates sibi applicare studet. *Iseras.*

Improbi fidem seruant, non quod libeat, sed quia fidem frange- re sine clade non licet, *idem.*

Improbi cognatos negligunt, haereditatem eorum desiderant, *idem.*

Improbi non quem volunt, sed quem possunt defraudant, *idem.*

Sub tyrannis improbi honorantur ob scelera, *idem.*

Optabile esset frontibus improborum notas quasdam esse im- pressas, vt caueri possent, *idem.*

Si improbitatem animi seditionem & morbum appellauerimus, recte dicemus, *Plato in Sophista.*

Ad improbitatem profligandam ea iustitiae pars, quae in castigando versatur, apte est instituta, *idem ibid.*

Si amici desint, nullum maius est improbitatis argumentum, *idem epist. 7.*

Falsis voluptatibus improbi homines saepe numero exultant: improbi vero, veris, *idem in Philebo.*

Improbis insignis non ridetur, sed maiore quadam vi, quam risu, vulnerari vult, *Cicero de Oratore, lib. 2.*

Improbi sunt, qui pecunias contra leges cogunt: stulti, qui quod licere iudicatum est, praetermittunt, *idem, Act. 3. in Verrem.*

Plerumq; improborum facta primo suspicio insequitur, deinde sermo atq; fama, tum accusator, tum iudex, *idem in finib. bon. & mal.*

Homines improbitas, quamuis aspera sit, non vltq; adeo fera tam- eni omnino est & morosa, quin frequentibus beneficiis superata sese inuertat, *Dionis Syracusani dictum apud Plut.*

Improbiorum riuus, insanum vultus habitusq; demonstrat, *Seneca, epist. 52.*

Improbi ad honores promoti, quo fuerint indigniores, hoc & negligentiores fiunt, imprudentiaque magis & audacia pleni, *Strob. serm. 41.*

Facile conciliat improbos morum similitudo, *Appian. l. 5. de bel- lo civil.*

Cooperantes veterem disciplinam, haud minus principum vi- tia amant, quam olim virtutes verebantur, *Tacit. hist. foriarum, l. 1.*

Pessimus quisq; diffidentia praesentium mutationum pauens, ad- uersus publicum odium priuatae gratiam preparat: vnde nulla innocentiae cura, sed vitae impunitas, *idem, eod. lib.*

Qui priuacim iudicia & leges metuunt, publico terrore timorem suum obumbrare conantur, *Thucyd. lib. 6.*

Hominem improbum non acculari tutius est quam absolui, *Li- quis lib. 4. decad. 4.*

Nihil agunt improbi contra innocentes, *Lamp. in Heliogabal.*

Ad ea se cogi dicunt, quae vel sceleribus comparant, *Capitolin. in Macrimo.*

Improbis proficiens per praesentes voluptates, harum per- suasionibus vitur, vt nulli secum sentiant. At virtus ad arduum ducens, non est admodum potens ad subito inconsultoque attra- hendum ad se, praeteritum si alii sint qui contra ad decliue molleque adhorrentur. Quare si qui inertia atque laborum fuga impro- biores sunt, hos ego arbitror, veluti fucos, solum impensa sociis

¶ SENTENTIAE POETICAE.

Seu Poetarum Graecorum & Latinorum dicta, lib. 1. & improbis, Monesticha.

Hesiod.

Opum maiorem quam Sit rationem habentibus, Publius.

Malus est Socian dno qui sua causa est bonus, Plautus.

Improbis qui beneficium scilicet sumerit, videtur Publius.

Felix improbitas optimorum est calamitas, Sophocles.

Cum tibi iniurius, cur fortunam accideris, Ennius.

Pellitur e medio sapientia, qui geritur res, Terentius.

His nunc precium est, qui velle prauidantur, Publius.

Quae id est deterior dies, Simonides.

Nec ullus expers criminis, nec mortis est, Plautus.

Sine virtute argutum cuiem habes prope, Menand.

Odi improbum, qui frangi sermonem praefert, Idem.

Deformis esse malo, quam palcher imbrum, Plautus.

Pulcrum ornatum iurpes mores primo, Aeschylus.

Improbi fortunati invidiosus sunt, Petronius Arbit.

Quisquis inopi peccat, minor est reus, Horatius.

Virtus nemo sine nascitur, Perlius.

Auriculari asini quis non habet, Propertius.

Vnicuique dedit vitium natura creat, Menand.

Quicumq; nihil scit, ille vix peccat nihil, Sececa.

Mala est nocens, quicumq; non sponte est mala, Idem.

Mens impudicam facere, haud castus sciet, Menand.

Peruertitur natura prauid moribus, Idem.

Improbi fugae congressum, Idem.

Consortium improbi te reddet improbum, Idem.

Quis moribus bene vitare queat in malis, Ouid.

Arx sit, sibi ad reneris crimen condidit, Publi.

Mala facere qui vult, nisi quam non casum, Menand.

Improbis varias cogitationes velant, Pythagor.

Improbi viri est, imprudenter agere, Menand.

Inconsiderat a res improbitas, Autolius.

Turpe quod ausurus, se sine teste, Publius.

Legem nocens veretur, fortunam inuocans, Menand.

Non moliantur vasa, a improbi viri, Sececa.

Deq; ille equum facit, cui vena est equi, Menand.

Publius

Malum semper sua natura vestitur. Idem. Gratius animi paxa est, quem post facta pœnitent. Menand. Adire monia non solent colla improbi. Publi. Malus ubi bonum se simulat, tunc est pessimus. Theognis. Improbis animus ad extremum delegitur. Sophocl. Divina pœna improbos celeviter opprimunt. Menand. Vitiisq; mortuusq; plectitur improbus. Aulonius. Felix criminibus nullus erit diu. Diogenian. Merdebit vel capra nocentem. Horat. Calpam pœna premit comeres. Publius. Civi improbus in latra in perneciem cadunt. Idem. In nocens se damnat quo peccat die. Incert. Refert bonum exemplis pœnit improbus. Seneca. Sape in magistram scelera redierunt sum. Menander. Miser est improbus, felix licet. Idem. Lacrima malum meritisq; fugiat improbos. Theognis. Improbis ut portum periculosum fugio. Poluxioris peccatorum sententias vide tit. Malitia, Virtus, Vitiisitas.

ADAGIVM.

Malum post hos Ægypti; &c. Improbos, celebratores quidam deprehenduntur, qui socios ad vicia dantes efficiunt. Menand. De improba dictum, Strabo lib. 10. Malum malis, quia vitiis numeris commata, in improbum & Sycophantia dicitur in vitiis. Poluxioris, ut vitiis duplex, corruptus, qui aliud pra se fert, aliud nequissimus. De improbo, in ceteris malis artibus superante dictum, Cicero de officiis lib. 1. De improbo, qui Sycophanta & improbo calumniatore dictum. Malitia autem alia in improbos adagia quae inter Eralmiana referuntur, ut Phrynonidas alter, Ambrones, Ballio, Bergenses, Euryphobus, Cerecopus coerus, Aliterius, compendiana res improborum. Et inter Adagia sacra Musæa moventes fecerunt reddunt iniquitatem, serum ferro conteritur, Achitophel alter, Filii improborum sententias filius lucis, ludas non dormit.

SIMILITVDINES.

Sodoma peccatum suum enuncians non celant, Esa. 3. 9. Sodoma omnes sibi ut Sodomitæ, & habitatores Ierusalem, ut Jer. 23. 14. Sicilianus Imerias discipulis suis ostendens tam eos qui bene dicunt, quos tibia canent, solitus erat dicere, Ita canendum, ac non est ita canendum: Antigidas vero etiam oblectando malorum quosq; experientia egissent: ita mihi videbatur, ut impugiores fore vitam spectatores, & æmulos, ut nec peccatum & improbarum sumus rudes, Plut. de virtutibus. In malis amoris, ex vulgi sententia, sunt deformes: ita turpia de improbo vita, Anonym. In cœcis perinde est ac dies, & improbis idem est vanitas atque vita, Idem. Vide Tit. Imperia, Malitia, Virtus, Vitiisitas.

Imprudencia.

DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Imprudencia, Græc. ἄπειρος, a πείρα, id est a periculis. Hebr. Scheg- gah, a gaganana, incogitantia, et or, alicuius peccatum per ignorantiam admittum: a verbo Schaghabo, incogitater egit

imprudens fecit. Vide Leuit. 4. 2. & c. 18. Num. 15. 28. Imprudencia ca. uenda, Eph. 5. 17. ἀπειρος, a πείρα, id est, imprudens dicitur. Imprudencia autem sumitur tripliciter, scilicet negativè, privative & contrarie. Prima non est peccatum, sed secunda est peccatum ratione negligentiae: tertia vero secundum se est peccatum mortale, si sit contra præceptum Dei; aliter est peccatum veniale. Ex B. Thom. secund. Secund. q. art. 1.

Imprudencia est generale peccatum participative non autem essentialiter. Cuius sunt triplices partes, scilicet subiectivè, id est, monastica, politica, & œconomica: Potentiales, id est, præcipitatio seu temeritas, inconsideratio, inconstancia & negligentia: Et integrales, quæ reducuntur ad potentiales. Ex B. Thom. secund. Secund. q. 53. artic. 2.

Imprudencia, rationis est vitium, male vivendi causa. Aristot. libel. de virtutibus.

Imprudencia est, iudicare pernerse de rebus, deliberare peperam, congregari inepte, uti necesse præsentibus bonis, in fallam adduci opinionem, de his quæ ad vitam sunt bona & honesta. Secatur autem Imprudenciam, inciticia, incontinentia, rusticitas, obliuio.

PHILOSOPHICAE ET HISTORICAE SENTENTIAE.

Multi homines disputando de rebus haur fecus quam animantes brutæ pugnando, solam sibi victoriam proponunt. Ut autem nihil præter utilitatem suam & altantium agatur, ac necerim veritas offendatur, eius veritas offendatur, eius rationem nullam habent. Euseb. apud Stob. serm. 4.

Imprudencia res omnino grauis est, ut quæ res etiam per se faciles onerosas efficiat, & inter alias vxorem quoque. Non paucis enim intolerabiles fuerunt nuptiæ: non quod sua culpa aut iuapte natura talis sit cum vxore societas: sed quando ducimus quas non oportebat, & ipsi quoq; plane imprudentes sumus in vita, neq; instructi ad ducendum ingeniam vxorem, cum viu venityt difficilis ac intolerabilis societas sit. Herocles de nuptiis apud Stob. serm. 65.

Cauendum id in primis est, ne rationum oiores cuadamus, quæ admodum nonnulli hominum oiores fiunt. Nullum enim maius quam hoc malum nobis accidere possit, videlicet si rationes odio habuerimus. Plato in Phædone.

E bonis mala nascuntur hominibus, si qui bona non recta ratione regere, neq; facile ferre nouerunt. Democritus.

Qui corpus exercent & negligunt animam, imprudenter agunt, principem partem negligentes, ut subiectam & infimam excolant. Plato in Chyro fonte.

Ad conuiuium inuitati presentibus vitimur, quod si quis iuberet hospitem apponere sibi pices aut placentas, imprudens videretur. At nos in mundo petimus a diis, quæ non dant: cum multa interim sint quæ exhiberent. Epictetus.

Egreii vero scilicet sumus, qui sibi valde placent in rebus externis, neq; nostri arbitrii. Ut si quispiam dicat, Ego te melior sum, possideo enim prædia, ut fame ciuciat, &c. Atqui equus equo non dicit, melior te sum, multum enim pabuli habeo: aurumque frenum & sellam piciam: sed quæ te velocior sum. Si quidem omne animal ex virtute & vitio sibi propriis melius deteriusue iudicatus idem.

Eos ne prudentes putas, qui facienda dicendaque cognoscunt? Hos ipsos, Quos vero imprudentes arbitraris? Nonne qui neutrum istorum sciunt? Ita sane. Igitur qui utrumq; istorum ignorant, imprudentes sese produnt, dicendo faciendoque: ea quæ non conueniunt. Sic videtur, Plut. in Alcibiade.

Homines imprudentes tutissimum putant omnia metuere, ac nemini conlidere, Plut. in Cleomene.

Vitiorum qui superati sunt mentes nesciunt in iisdem periculis sibi constare, Theop. lib. 2.

Non est prudentum neque generosorum hominum res alienas fortunæ quærere, & pati suas per ignauiam amitti. Dion. Halic. libro 11.

Imprudencia solet plerumque calamitatem antecedere, Appian. de bello Mithr.

Qui nihil ante præuidit imminente periculo trepidat, concursat, cohortes disponit: hæc tamen ipsa timide, adeo ut omnia cum diffidencie videantur, ut qui in ipso negotio cogatur capere consilium. Caesar. de bello Gall.

Sæpe honestas rerum causas ni adhibeas in iudicium, perniciosi exitus consequuntur, Tacit. hist. 11.

Quibus de rei summa periculum imminet, stultum est alia curare, Troop. de bello Vandul. lib. 1.

APOPHHEGMATA ET SIMILITVDINES.

Demosthenes, cum vidisset ineptum quendam demagonum, magna voce concionantem, dixit, Non magna res itam bona est, sed bona statum est magna, Stob. serm. 4.

Socrates, fugituos nullo periculis trepidare dicebat, & imprudentes, licet nihil aduerteret ipsi fortuna, perturbari, ibid.

Idem Fauente fortuna imprudentes bacchantur aduersante infamant, ibidem.

Idem Imprudentum vita, tanquam histrio, multa fastus & arrogantie gerit indumenta, *ibid.*

Idem Imprudentibus, sicut infantibus, vitæque letis occasio factis est ad luctum, *ibid.*

Idem Errant peregrini in viis, in rebus imperiti & rudes, *ibid.*

Rheginus. Solaræ fumen imbecillus & impotens vitus aspiciere nequit: ita veritatem infirma mens conspiciere non potest. *Serm. de amicitia.*

Crates imprudentes homines tenebris comparabat: quod nisi carceribus & vi coactio officium suum non faciunt. *Stob. ser. 4.*

Bion grammaticos aiebat errores Vlyssis inquirentes, non animaduertere suos, neque videre, quod eodem (vulgo) modo errarent dum labores multos exhauriunt. *Eod. ser.*

Heraclitus. Mali sunt etiam oculi & aures stultorum hominum, qui barbaros habent animos, *ibid.*

Socrates. Neque musices ignari instrumenta concinnate, neque imprudentes infortunia sibi accommodare possunt. *ibid.*

Idem Languenti onus imposuissè idem est, ac imprudenti bonam fortunam, *ibid.*

Neque nauigantes præter loci commoditatem appellere tutum est, neque imprudentes vitam agere periculo vacat. *idem ibid.*

Proreus quidem formam, imprudens vero animum ubique mutat, *idem ibid.*

Philippus Macedo, comparabat Statuis quibusdam, quæ nihil aliud habent quam os apertum, & magna pudenda, *ibid.*

Demades tibi similes esse dicebat Athenienses, quod adempta lingua nihil residui rationis haberent. *ibid.*

Diogenes cum in Stoa retrorsum incederet, tidentibus nonnullis, non vos, inquit, pudeat, viuendi facere iter retrorsum, mihi vero deambulando tantum id facienti vitio daretur, *ibid.*

Socrates. Luxuriosi, cum ægotant, & imprudentes, quando finitram experiuntur fortunam, vix curari queunt, *eod. ser.*

Ariston Chius hominum vulgus Laerti comparabat, qui cum reliqua ruri diligenter curaret, seipsum negligebat: sic & illos studiosissimos quidem esse circa possessiones, animum autem feris obrutem affectibus non excolere aiebat. *ibid.*

Diogenes se multos quidem videre colludentes, collectantes, & discursantes, dicebat: nullos autem qui virtuti operam darent, *ibid.*

Neque Achilles arma Therfiti, neque animi bona homini imprudenti conueniunt, *Socrates eod. serm.*

Victus ægotantis & bona insipientis fortuna multum continet molestia, *idem ibid.*

Tonitrua pueros in primis & minæ stultos terriant, *idem ibid.*

Neque vox in piscibus, neque virtus in hominibus imperitis querenda, *Sextus, apud Anton. & Maximum, ser. 28.*

SENTENTIAE BIBLICAE.

Thesaurus desiderabilis & oleum in habitaculo iusti: at imprudens homo dissipabit illud, *Prov. 11. 2.*

Flagellum equo, camus alino, & virga in dorso, imprudentium, *cap. 26. 3. v.*

Sicut canis qui reuertitur ad comitum suum: sic imprudens qui iterat stultitiam suam, *eod. c. 2. 11.*

Corona sapientum diuitiarum forum, fatuitas stultorum imprudentia, *Prov. 14. 24.*

Vide Ecclesiastici, *cap. 20. 2. 4. & 21. 28. & 22. 18. & 31. 7. 4. 0. & 34. 1. & 40. 32.*

POETARVM DICTA.

Menander. Imprudentia nihil quicquam est audacius.

Imprudentia hominibus sponte animum est infortunium.

Res mihi caca videtur imprudentia.

Heliodus. Misere nimirum valde deplorat postmodum.

Calamitas enim suam lugens, que non reuocabilis est.

Menander. Nullus peccandi satis est magnus prætextus.

Theognis. Multos viros fatietur perdidit insipientes.

Sophocles in Aiace. Οἷός τ' ἐστιν ἡ ἀνείκελος, ἡ ἀνείκελος ἡ ἀνείκελος.

Εἶς τ' ἐστὶν ἡ ἀνείκελος, ἡ ἀνείκελος ἡ ἀνείκελος.

Homines enim mala menti bonum pro manibus habentes, non cognoscunt: antequam amiserint.

Idem in Electra. Βαδὺς γὰρ ἂν εἴη τὸ δῖον κακόν.

Consilio enim nihil est peius malo.

Heliodus. Imprudens est, quisquis præsentioribus certare vult: Et victoria priuatur, & dedecore supra dolorem afficitur.

Sophocles. Quam intratibile malum est amentia.

Menander. Nemo rem, dum peccat cognoscit: sed quantæ sit.

Idem. Peccati magnitudo, postmodum videtur.

Græue est, peccata eiusmodi committere.

Qualis qui admisit, vel nominare veretur.

Euripides.

Non sapit ille, qui in metu quidem regit, animo autem paululum collecto, non timet.

Non decet mores nimium esse leues.

Nullus vbi se iam Sider lapsus, non sit timens.

Porro stulticia.

Maxime foror malicia.

Enripides.

Qui cum imperio sapienter loquuntur, non sententibus modum imponunt, ne fiant vitia: ita & cetera.

Laurentij Iustiniiani Patriarcha. Quædammodum timoribus modum imponunt, ne fiant vitia: ita & cetera.

tem si adit timor, transit in desperationem: si debeat timorem: si amor, in adulationem: si spes, in perniciam: si in dissolutionem: si felix, in furor. *Lib. de legibus.*

F A B Y L A. Fures.

Fures, qui se peruiosum parietem in ædificatiõ sententibus modum imponunt, ne fiant vitia: ita & cetera.

pentem & cantantem comprehendunt, & secum iugulaturi orantur ab eo, sibi vi parcant, inuicem autem hominibus esse, quos exciret & somno ad spectandum fures cohibentis, inquit, te occidimus, quorum vigilantia obstat conatus nostris.

Tum fures cohibentis, inquit, te occidimus, quorum vigilantia obstat conatus nostris.

Fabula significat, malis ea maxime aduersariis sunt. Monet & hoc, imprudentes ea sepe delectantur aduersariorum adiuuetur causa, quam sua.

Vide Stulticia, Stupiditas, Rufficitas, Impudentia.

Impudentia.

DEFINITIO ET ETYMOLOGIA.

Impudentia est (sermone Arist. Rhetor) contemptio, que earum rerum, quas verecundi reformidant.

Impudentia gloriæ contemptio est, forasque pertinet. Impudens autem ille, qui cum frustratur, non mutatur: quippe ubi quis immortalius facta malis alium cernat, ipse carnis latus se condita recedat.

accessit, panem & carnem largitur & emula, ac ceteris, vescere, ait, honoratissime.

Impudentia contenti Dei & omnium bonorum respectu tenus conscientie propria omnibus vitiis habenas.

Impudentia est famæ neglectus turpis lucri gratia ethis charact. ubi luculentior impudentiam & impingit.

Αἰσχρολογία, ἀπὸ τῆς ἄγας ἑστῆς. Vitis nominibus Hebræi designant. *Haccarah*, dicitur, id est, asperitas.

bo *Hacar*, alper fuit, rufusce & parum cultus est, ut virgendo cum, 2. Quoniam robusti & dures sunt tempunt & superciliose inueniunt, nonem adiectum.

Cafon, corroboreuit pro robulo, & audace accepit, ut tunc de voce *He'zom*, robur, à verbo *Hazom*, Obstantiam intrepido vultu fortis homines apparent.

¶ Loci BIBLICI.

Impudentia cauenda, *Rom. 14. 15.*

Impudentia damnatur, *Rom. 15. 13. Cor. 11. 17.*

¶ SENTENTIAE POETARVM.

Theocritus.

Αἰσχρολογία τὸ ἐπιπέσειν τὸν ἄλλου.

Καὶ τὸ εἶναι τὸν ἄλλου τὸν ἄλλου τὸν ἄλλου.

Πᾶσι δ' ἐστὶν ἡ ἀνείκελος ἡ ἀνείκελος ἡ ἀνείκελος.

Τίς γὰρ δὲ μὴ εἴη τὸ δῖον κακόν.

Omnes humanæ rei natura consensum.

Et ad finem temporis veniunt.

Præter solem (vix videtur) impudentiam.

Hec enim quanto magis genus angustat, quanto magis.

Tanto sit maior questio. Menander in Canticis.

Ὁ μὲν εἶναι τὸ δῖον κακόν.

Νῦν εἶναι τὸ δῖον κακόν ἡ ἀνείκελος ἡ ἀνείκελος.

Δεῖ δὲ τὸν νεώτερον γὰρ, ὅτι μὴ εἴη τὸ δῖον κακόν.

Δὲ τὸν νεώτερον γὰρ, ὅτι μὴ εἴη τὸ δῖον κακόν.

O maxima decorum!

Hoc temporis impudentia, si modo te deum vult.

Sed oportet: nam quod imperat pro Deum vult.

Quantum progredieris: quousque persequeris.

Diphilus.

Ὁὐκ εἶναι ἀνάγκη τὸν ἄλλου τὸν ἄλλου τὸν ἄλλου.

Καὶ τὸ εἶναι τὸν ἄλλου τὸν ἄλλου τὸν ἄλλου.

Homine impudente nihil non animal est impudente.

Malis enim est pudor, ubi concit impudentia.

Ὁὐκ εἶναι ἀνάγκη τὸν ἄλλου τὸν ἄλλου τὸν ἄλλου.

Αὐτὰρ ἀνάγκη τὸν ἄλλου τὸν ἄλλου τὸν ἄλλου.

Nunc verecundia quidem inter homines pergit.

At impudentia terram pergit.

PC

P